

Liturgie plná krásy

P. Radek Tichý si už jako kluk zamiloval krásu a tajemství liturgie a věnuje se jí téměř celý svůj život. V současné době byl jmenován rektorem Arcibiskupského semináře v Praze. Zašli jsme za ním a položili mu pár otázek.

Otče Radku, jste rektorem semináře. Co to slovo rektor znamená a jaký je váš úkol?

Rektor znamená doslova „ředitel“. Nebo bychom také mohli říci vedoucí. Mým úkolem je nastavovat běžné fungování semináře tak, aby se bohoslovci mohli dobře připravit na kněžskou službu, aby si mohli ověřit, že je opravdu volá Bůh, a také aby si církve o nich mohla ověřit, že jednou budou dobrými kněžími.

Jak vypadá váš pracovní den?

Pokud si čtenáři Tarsicia vzpomenou na rozhovor s nějakým semináristou o tom, jak vypadá den bohoslovce, tak už z větší části vědí, jak vypadá den rektora. Máme to hodně podobné. Základní pravidlo je, aby náš životní rytmus byl každý den stejný. Vstávat každý den ve stejnou dobu, chodit ve stejnou dobu spát, mít každý den ve stejnou dobu modlitbu, to hodně pomáhá jak obyčejnému životu (zbavuje nás to třeba únavy), tak duchovnímu životu (upokojuje naši duši).

Mám tedy s bohoslovci vždy brzo ráno asi hodinu a půl duchovní program, nejprve tichou modlitbu, pak ranní chvály a pak mši svatou. Dopoledne se snažím věnovat čtení knih nebo psaní odborných textů, protože také učím na teologické fakultě. Mívám také setkání se sekretářkou nebo účetní semináře, zajdu popovídat do kuchyně. Po polední

modlitbě a po obědě chodím na chvíli ven a pak jsou často setkání s bohoslovci nebo s kněžími, kteří do semináře přicházejí. Po nešporách a po večeri se docela často setkávám s lidmi, kteří chtěli přijít na rozhovor nebo na zpověď, nebo jdu s někým posedět na pivo. Každý večer od devíti máme v semináři dobrovolnou adoraci, snažím se na ni chodit, protože končit den tichou modlitbou je stejně skvělé jako ho tichou modlitbou začínat.

Ve škole se s ředitelem nepotkáváme obvykle rádi, a když máme jít do ředitelny, zpravidla to nevěští nic dobrého. Je to v semináři s bohoslovci podobné?

Na tohle se musíte zeptat bohoslovce! Ale my žijeme pořád hodně dohromady, každý den si povídáme u jídla, během dne

domlouváme drobné provozní věci. Větší rozhovor s rektorem je několikrát do roka a vždy si dopředu domluvíme téma, třeba ohlédnutí za prázdninami nebo škola nebo kreativita. Smyslem je, aby si bohoslovci díky rozhovoru mohli uvědomit, jak na tom jsou, a já bych věděl, jak se mají.

Vzpomenete si při svém působení na svá seminární léta a pocity, které ve vás tehdejší rektor vyvolával?

Mého tehdejšího rektora v pražském semináři Artura Matuszka předcházela strašlivá pověst, takže jsem se ho docela obával. Ale jen do té doby, než jsem přišel do semináře, tady se zjistilo, že důvod k obavám není.

Máme se modlit za bohoslovce a kněžskou povolání. Čím to je, že jich oproti minulosti je tak málo?

To by mě také zajímalo, čím to je, že je bohoslovců tak málo! Být knězem je krásné a divím se, že to nechce zažít více mladých kluků. Ale pokud bychom chtěli srovnávat s minulostí, musíme si dát pozor na to, s jakou minulostí: v našich dějinách byly opakovaně doby, kdy bylo kněží žalostně málo a na koni objížděli obrovská území, aby se alespoň čas od času setkali se svými farníky. Nicméně moc děkuju za všechny modlitby za bohoslovce a seminář, je to poznat, že se za nás lidé modlí!

Co má kluk dělat, když cítí, že by možná mohl být knězem, ale nechce se mu. Jak poznat, kterou cestou se vydat?

Myslím, že každého kluka, který chodí do kostela, alespoň jednou v životě napadne, zda by i on neměl být knězem. To nemusí nic znamenat. Ale pokud se tahle myšlenka vrací, je nejlepší si o ní s někým popovídat: s knězem z farnosti, s křesťanem nebo biřmovacím kmotrem, s vedoucím na táboře. Je možné také zajet k nám do semináře a popovídat si se mnou, s otcem spirituálem nebo s někým z bohoslovců. Rádi každého uvidíme.

Říká se, že když nevím, jak se rozhodnout, mám počkat a nerozhodovat se. Platí to i v otázce životního povolání? Nebo je nějaká správná doba, do kdy by se měl kluk rozhodnout?

Když Izraelité pod vedením Mojžíše došli k Rudému moři, nevěděli, kudy dál. Za sebou měli armádu zlých Egyptanů a před sebou nepřekročitelnou vodu. Říká se, že se vody Rudého moře rozestoupily až ve chvíli, kdy se první z Izraelitů do moře odvážně vrhnul. Někdy bohužel nepoznáme, co máme dělat, dokud neuděláme první krok. Někdy kluk nepozná, jestli má s nějakou konkrétní holkou chodit, dokud jí nenapíše nebo ji nepozve na rande. A tak taky někdy nepoznáme, zda máme jít cestou kněž-

PHDR. RADEK TICHÝ, PH.D., S.L.D. (43 let), rektor Arcibiskupského semináře v Praze
Oblíbený film: *La vita e bella*
Oblíbená kniha: *Egyptán Sinuhet*
Oblíbený citát: *Mich 6,8*

ství, dokud to nezkusíme. Proto příprava na kněžství trvá tak dlouho. Aby byl čas se ujistit, zda to je správná cesta. Není ostuda, když bohoslovec po několika měsících nebo letech v semináři řekne, že vlastně knězem být nechce.

Jaký byl příběh vaší cesty do semináře – věděl jste hned, že vás Bůh volá, nebo jste bojoval s pochybnostmi?

Já jsem z nevěřící rodiny, takže i když mě kněžství lákalo hned od křtu (byl jsem pokřtěný v 15 letech), tak tohle bylo doma tabu. Trvalo pak více než deset let, až jsem dokončil vysokou a od rodiny se odpoutal – až tehdy jsem dostal vnitřní svobodu dát přihlášku do semináře. A dokonce i když jsem si přihlášku dával, nebyl jsem si úplně jistý. Ale pochopil jsem, že dokud to neudělám, nic nepoznám.

Pomohl vám pobyt v semináři k budování vztahu k liturgii?

Pocházím z farnosti, kde byl kněz, který na liturgii hodně dbal. Tam byl základ mého vztahu k bohoslužbě. Seminář to jen přirozeným způsobem podpořil.

Studoval jste liturgii i na papežském institutu v Římě. Jak konkrétně vypadá takové římské studium liturgie? To vás tam učili, jak správně při mši zvonit nebo poklekat?

Vysoká ministrantská to nebyla... My jsme hodně četli latinské a řecké texty ze starověku a středověku, abychom pochopili, kde se naše bohoslužba vzala a proč vypadá tak, jak vypadá.

Vykonával jste pomocného papežského ceremonáře papežům Benediktovi a Františkovi. Jak se člověk stane papežským ceremonářem a co tato služba obnášela?

To trochu souviselo s mojí školou. Bylo zvykem, že někteří ze studentů liturgického institutu měli takovou „praxi“. Byla to vlastně jen drobná pomoc při velkých papežských mších v Římě, zejména kolem podávání svatého přijímání. Ale bylo to moc zajímavé, zejména proto, že člověk trochu pronikl do zákulisí a byl blíže papeži.

Máte nějaký zajímavý zážitek z papežské bohoslužby?

Když byla velikonoční vigilie, kostelník zapomněl dát na oltář evangeliář. O vigilii se totiž nenese evangeliář ve vstupním průvodu, protože jáhen nese paškál. Papežskému kostelníkovi, což byl tehdy augustiniánský mnich ze Slovenska, to došlo až těsně před evangeliem. A tak z presbytáře běžel do sakristie, která je až u vchodu, možná 150 metrů daleko, a pak zase zpět, aby evangeliář rychle přinesl. Ještě, že se o vigilii zpívá to dlouhé aleluja! Stihl to a na poslední chvíli evangeliář podal jáhnovi. I do papežských bohoslužeb se občas vloudí nějaká chyba.

Jste velmi aktivní v projektu Liturgie.cz. Můžete nám přiblížit, jak vznikl a co je jeho smyslem?

Liturgie.cz vznikla, když jsem studoval v Římě. Říkal jsem si, že bych poznatky ze školy mohl ihned dávat na web, a uvést dosud mrtvé stránky v život. Smyslem portálu je, aby člověk našel pravdivé informace o naší bohoslužbě a také, pokud hledá něco praktického, třeba biblická čtení, zpěv žalmu nebo podrobné rubriky, aby to měl

všechno pohromadě. Liturgie.cz je postavená na práci dobrovolníků, takže pořád není dokonalá. Kdyby nám chtěl někdo ze čtenářů pomoci, budeme rádi!

Vaše jméno se objevuje i u školy liturgiky, představte nám prosím i tento projekt.

Školy liturgiky jsou přidružené akce k Liturgii.cz a jejich smyslem je zažít, že bohoslužba je zdrojem našeho života. To, o co jde, je hezky se modlit breviář a mši svatou. K tomu se vždy přidávají nějaké přednášky. Máme takovou školu necelý týden o prázdninách, pak navíc ještě jeden den nebo víkend během roku, a dokonce jeden týden pro mladé lidi v Římě.

Kdyby se chtěli naši čtenáři v liturgice přiučit, co byste jim doporučil?

Ať čtou pořádně Tarsicia! Píše se v něm hodně skvělých věcí.

Děkujeme za odpovědi

